

СЪВМЕСТНО ДЕЙСТВИЕ

от 3 декември 1998 година

**прието от Съвета на основание член К.3 от Договора за Европейски съюз,
относно прането на пари, определяне, издирване, замразяване, изземване и
конфискация на средствата и облагите от престъпление**

(98/699/ПВР)

СЪВЕТЪТ НА ЕВРОПЕЙСКИЯ СЪЮЗ,

като взе предвид Договора за Европейски съюз, и по-специално член К.3, параграф 2, буква б) от него,

като взе предвид инициативата на Обединеното кралство,

като взе предвид Плана за действие на групата на високо равнище за организираната престъпност, приет от Европейския съвет в Амстердам на 16 и 17 юни 1997 година, и по-специално Препоръка № 26, буква б) относно засилени мерки по издирването и изземане на облагите от престъпления;

като взе предвид становището на Европейския парламент след извършената консултация с председателството, в съответствие с член К.6 от Договора за Европейски съюз;

като взе предвид Съвместното действие от 5 декември 1997 г., относно създаване на механизъм за оценка на приложението и изпълнението на националния план за международните задължения в борбата с организираната престъпност¹, и Съвместното действие от 19 март 1998 г. за създаване на програма за обмен, обучение и сътрудничество на лицата, които отговарят за действията в борбата срещу организираната престъпност (Програма Falcone)²;

като взе предвид спазването от държавите-членки към принципите на Конвенцията на Съвета на Европа от 1990 г. относно изпиране, издирване, изземване и конфискация на облагите от престъпление;

като взе предвид предложението за съвместно действие относно инкриминирането на участието в престъпни организации в държавите-членки на Европейския съюз и по-специално престъпления, които са описани в това съвместно действие;

като взе предвид изискванията на Директива 91/308/ЕИО на Съвета от 10 юни 1991 г. относно предотвратяване използването на финансовата система за изпиране на

¹ ОВ L 344, 15.12.1997 г., стр. 7.

² ОВ L 99, 31.3.1998 г., стр. 8.

пари³, както и четиридесетте препоръки за борба срещу изпирането на пари на Работната група за финансови действия (FATF) срещу прането на пари, които са изложени през 1996 г. и по-специално нейната препоръка 4;

като взе предвид Съвместното действие от 17 декември 1996 г. относно сближаване на законодателствата и практиките на държавите-членки на Европейския съюз с цел борба с наркоманията, предотвратяване и борба с нелегалния трафик на наркотици⁴;

като взе предвид, че общата цел е да се подобри координацията между органите по наказателно преследване;

като взе предвид, че Съвместното действие относно създаването на Европейска съдебна мрежа, прието от Съвета на 29 юни 1998 г.⁵;

като има предвид, че непрекъснато се подобряват възможностите за осуетяване на престъпната дейност на организираната престъпност чрез по-ефективно сътрудничество между държавите-членки при определяне, издирване, замразяване или изземване и конфискация на средствата и облагите от престъпления;

като има предвид, че взаимно съгласуваните действия правят европейското сътрудничество по-ефективно при идентификация, издирване, замразяване или изземване, и конфискация на имущество, придобито от престъпна дейност;

като има предвид, че Препоръка № 16 от посочения по-горе план за действие срещу организираната престъпност подчертава необходимостта от ускоряване на процедурите на съдебно сътрудничество по въпроси, свързани с организираната престъпност и значително съкращаване на сроковете за придвижване и отговор на молбите;

като има предвид, че държавите-членки са се присъединили към Европейската конвенция за взаимопомощ по наказателноправни въпроси от 1959 г.;

с оглед на Конвенцията на Организацията на обединените нации за борба срещу незаконния трафик на упойващи и психотропни вещества от 1988 г. и извънредната сесия на Генералната асамблея на Организацията на обединените нации за наркотиците през 1988 г.;

като отчита, че семинарът по въпросите, свързани с конфискация на имущество, проведен в Дъблин през 1996 г. спомогна да се определят пречките за ефективното сътрудничество;

³ ОВ L 166, 28.6.1991 г., стр. 177.

⁴ ОВ L 342, 31.12.1996 г., стр. 6.

⁵ ОВ L 191, 7.7.1998 г., стр. 4.

като приема, че предвидените форми на сътрудничество в това съвместно действие не накърняват други форми на двустранно или многостранно сътрудничество,

ПРИЕ НАСТОЯЩОТО СЪВМЕСТНО ДЕЙСТВИЕ:

Член 1

1. С цел засилване на ефективните действия срещу организираната престъпност, държавите-членки гарантират, че никакви резерви не са формулирани или потвърдени във връзка със следните членове на Конвенцията на Съвета на Европа от 1990 г. относно изпиране, издирване, изземване и конфискация на облагите от престъпление (наричана по-нататък “Конвенцията от 1990 г.”):

а) член 2, когато нарушението е наказуемо с лишаване от свобода или мярка за неотклонение с максимален размер над една година;

б) член 6, в случай на тежки престъпления. Тези престъпления следва да включват във всеки случай престъпления, които се наказват с лишаване от свобода или с мярка за неотклонение повече от една година, или в държавите, чиито съдебни системи предвиждат за минимален праг за престъпления, които се наказват с лишаване от свобода или мярка за неотклонение повече от шест месеца.

Буква а) не се отнася до резервите за конфискация на облагите от престъпления, които са наказуеми по данъчното законодателство.

2. Всяка държава-членка взема мерки нейното законодателство и нейните процедури за конфискация на облагите от престъпление да позволяват също така конфискация на собственост, чиято стойност съответства на тези облиги, както в рамките на чисто вътрешните процедури, както и съгласно процедурите, започнати по молба на друга държава-членка, включително молба за изпълнение на чуждестранни заповеди за конфискация. Държавите-членки обаче могат да изключат възможността за конфискация на собственост, чиято стойност съответства на облагите от престъпления, когато се касае за по-леки случаи. Термините “собственост”, “облиги” и “конфискация” се тълкуват по смисъла на член 1 от Конвенцията от 1990 г.

3. Всяка държава-членка предприема необходимите мерки нейното материално и процесуално законодателство да позволява определяне и проследяване, по молба на друга държава-членка, на облиги, за които има съмнение, че са придобити от престъпна дейност, когато има всички основания да се смята, че е извършено престъпление. Такова материално и процесуално законодателство позволява оказване на помощ още в началните етапи на разследването. За тази цел държавите-членки се стремят да се въздържат от прилагане по отношение на другите държави-членки на допустимите основания за отказ по силата на член 18, параграфи 2 и 3 от Конвенцията от 1990 г.

Член 2

1. В рамките на функциите на Европейската съдебна мрежа, всяка държава-членка изработва лесен за ползване справочник, който съдържа информация къде могат да се получат съвети, уточнява какъв вид помощ може да окаже в областта на определянето, проследяването, замразяването или изземването, и конфискацията на средства и облаги от престъпления. Този практически справочник съдържа също всички важни ограничения във връзка с такава помощ и цялата информация, която държавата, отправила заявлението, следва да предостави.
2. Справочниците по параграф 1 се изпращат в Генералния секретариат на Съвета на Европейския съюз, превеждат се на официалните езици на институциите на Европейската общност и се разпространяват в държавите-членки, в Европейската съдебна мрежа и в Европол.
3. Всяка държава-членка се грижи справочникът по параграф 1 да бъде актуализиран и всяка промяна се изпраща на Генералния секретариат за превод и разпространение съгласно параграф 2.

Член 3

Държавите-членки дават на всички молби, които са подадени от другите държави-членки, относно определяне, проследяване, замразяване или изземване, и конфискация на собственост, същия приоритет като този, който се дава според вътрешните процедури.

Член 4

1. Държавите-членки насърчават преките контакти между дознатели, следователи и прокурори на държавите-членки чрез подходящо използване на съществуващите възможности за сътрудничество, за да гарантират, че молбите за помощ няма да бъдат изпращани по официален ред, в случай че това не се налага. Когато е необходима официална молба, държавата-членка, която отправя молбата, надлежно изготвя молбата, като изпълнява всички изисквания на държавата-членка получател.
2. Когато една молба за помощ не може да бъде изпълнена според очакванията на държавата-членка, подала молбата, държавата-членка получател се опитва да удовлетвори тази молба по друг начин, след съответните консултации с държавата, подала молбата в съответствие с националното си законодателство и международните си задължения.

3. Държавите-членки подават молба за помощ веднага след като се изясни от какъв точно вид помощ се нуждаят, и когато една молба има гриф “спешно” или е посочен срок за изпълнение, и се посочват мотивите за срока или за спешността.

Член 5

1. Когато това не противоречи на тяхното национално законодателство, държавите-членки предприемат необходимите мерки, за да сведат до минимум риска от разпиляване на имуществото. Тези мерки гарантират, че имуществото, което е предмет на молба от друга държава-членка, може да бъде блокирано или иззето незабавно, за да не се осуетява последвала молба за конфискация.
2. Когато след изпълнението на молба за правна помощ в една част на държава-членка се окаже, че е необходимо да се продължи разследването в друга част на тази държава-членка, то държавата-членка предприема, ако това не противоречи на нейното законодателство, всички необходими мерки разследването да продължи, без да е необходимо да се изготвя нова молба.
3. Когато изпълнението на една молба зависи от допълнителни разследвания по въпрос, свързан с изпълнението, и молещата държава-членка отправи допълнителна молба, държавата-членка, към която е отправена молбата, ако това не противоречи на нейното законодателство, предприема всички възможни мерки за бързото изпълнение на тази допълнителна молба.

Член 6

1. Държавите-членки правят всичко необходимо, за да информират съдебните органи за най-добрите практики в международното сътрудничество в областта на определянето, издирването, замразяването или изземването, и конфискацията на средствата и облагите от престъпление.
2. Държавите-членки гарантират необходимото обучение, съответстващо на най-добрите практики, на дознателите, следователите, прокурорите и другите служители чрез международно сътрудничество в областта на определянето, издирването, замразяването или изземването, и конфискацията на имущество.
3. Председателството и заинтересованите държави-членки, по целесъобразност в сътрудничество с Европейската съдебна мрежа и Европол, организират необходимите семинари за служители на държавите-членки и други практикуващи, с цел разпространяване и развитие на най-добрите практики и насърчаване на съгласуването на процедурите.

Член 7

Преди края на 2000 г. Съветът преразглежда настоящото съвместно действие с оглед на резултатите от Съвместното действие от 5 декември 1997 г., с което се създава механизъм за оценка на приложението и изпълнението на национално ниво на международните задължения в борбата срещу организираната престъпност.

Член 8

1. В съответствие с параграф 2, държавите-членки предприемат всички мерки, които са необходими за изпълнението на настоящото съвместно действие след влизането му в сила и запознават със съдържанието му съответните национални и местни власти.
2. Държавите-членки правят предложения за изпълнението на член 1 в продължение на три години след влизането в сила на това съвместно действие, за да бъдат разгледани от компетентните органи с цел приемането им.

Член 9

Настоящото съвместно действие се публикува в *Официален вестник* и влиза в сила в деня на публикуването му.

Съставено в Брюксел на 3 декември 1998 година.

За Съвета:
Председател
K. Schlögl